

“Είναι δε η πίστις, ελπίζομένων πεποίθησις, βεβαίωσις πραγμάτων μη βλεπομένων

..Διά πίστεως εννοούμεν ότι οι αιώνες εκτίθησαν με τον λόγον του Θεού, ώστε τα βλεπόμενα δεν έγειναν εκ φαινομένων.

..χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν· διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν. ”(Εβραίους, ια΄:1,3,6).

"Διότι παν ό,τι εγεννήθη εκ του Θεού, νικά τον κόσμον, και αύτη είναι η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών"(Α΄ Ιωάννου,ε΄:4).

Σύμφωνα με δημοσκοπήσεις που κατά καιρούς έχουν δημοσιευθεί, κυρίως σε χώρες δημοκρατικές και κατ’ όνομα χριστιανικές, μπορούμε να πούμε ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δηλώνουν ότι πιστεύουν στην ύπαρξη Θεού, σύμφωνα με το δόγμα στο οποίο ανήκουν, ενώ υπάρχουν και άλλοι που δεν πιστεύουν σε κάποιο Θεό, των οποίων μάλιστα το ποσοστό, με την πάροδο του χρόνου φαίνεται να αυξάνει.

Βέβαια το να λέει κάποιος ότι απλά πιστεύει ότι υπάρχει κάποιος Θεός που έφτιαξε τον υλικό κόσμο και τον άνθρωπο και μετά τον άφησε μόνο του να αγωνίζεται να επιζήσει, χωρίς να ασχολείται μαζί του, αυτή είναι μια πίστη που όχι απλά δεν έχει καμιά σχέση με το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, αλλά έχει σαν αποτέλεσμα να μη προσπαθεί ο άνθρωπος να έρθει σε επικοινωνία με τον Θεό και να παραμένει δούλος των παθών και των αμαρτιών του.

Επίσης το να δηλώνει κάποιος πιστός και επί πλέον αντιπρόσωπος του Θεού, ειδικότερα σαν λειτουργός της χριστιανικής θρησκείας, στο δόγμα το οποίο ανήκει και από την άλλη η ζωή του να κυριαρχείται από φιλαργυρία, αλαζονεία, ασπλαχνία, φιληδονία, αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να βλασφημείται το όνομα του Θεού μιας και οι άνθρωποι που τον παρατηρούν συνήθως λένε ‘αν είναι τέτοιοι οι αντιπρόσωποι του Θεού, δεν χρειάζεται να γνωρίσουμε τέτοιο Θεό’. Μπορούμε συνεπώς να πούμε ότι αυτό το γεγονός είναι μία αιτία του αυξανόμενου ποσοστού των άθεων ανθρώπων.

Στο Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, το κυρίαρχο μήνυμα είναι : **“Διότι τόσο ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώ στε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, δια να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον”**

(Ιωάννης, γ' :16), δηλαδή να πιστέψει ο άνθρωπος στον Ιησού Χριστό και αυτό γιατί μόνο τότε θα συγχωρηθούν οι αμαρτίες του και θα λάβει αιώνια ζωή. Όταν ο δεσμοφύλακας στη φυλακή των Φιλιππων, ρώτησε τους αποστόλους Παύλο και Σίλα: ‘Κύριοι, τι πρέπει να κάμω διά να σωθώ;’, αυτοί του απάντησαν:

“Πίστευσον εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και θέλεις σωθή, συ και ο οίκος σου”

(Πράξεις, ις' :30,31). Ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός ήρθε για να σώσει και όχι να απολέσει:

“Επειδή ο Υιός του ανθρώπου ήλθε δια να σώση το απολωλός”

(Ματθαίος, ιη' :11). Αλλωστε το μήνυμα της σωτηρίας και του ερχομού του Κυρίου μας Ιησού Χριστού το διαβάζουμε στην Παλαιά Διαθήκη σε πολλά σημεία όπου είναι προφητευμένο. Ειδικά όταν μίλησε ο Θεός στο φίδι (μέσω του οποίου ο διάβολος παραπλάνησε την Εύα) είπε:

“και έχθραν θέλω στήσει αναμέσον σου και της γυναικός, και αναμέσον του σπέρματός σου και του σπέρματος αυτής□ αυτό θέλει σου συντρίψει την κεφαλήν, και συ θέλεις κεντήσας την πτέρναν αυτού”

(Γένεσις, γ' :15). Με αυτό το εδάφιο όχι μόνο αποκαλύπτεται η έλευση του Κυρίου Ιησού, αλλά και η νίκη Του ενάντια στο διάβολο και το θάνατο.

Ο Ιησούς Χριστός, υπακούοντας στο θέλημα του Πατέρα Θεού, παραδόθηκε από τα όργανα του διαβόλου σε θάνατο, χύνοντας το άγιο αίμα Του πάνω στο σταυρό του Γολγοθά και πληρώνοντας έτσι για τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων. Όμως την τρίτη μέρα αναστήθηκε με δόξα, νικώντας τον θάνατο και συντρίβοντας την κεφαλή του ‘όφεως’, μιας και σαν αναμάρτητος που ήταν, ο θάνατος δεν είχε εξουσία επάνω Του. Έτσι έδωσε τη δυνατότητα στον άνθρωπο που θα μετανοήσει και θα πιστέψει σ’ Αυτόν, να μην βιώσει τον αιώνιο θάνατο, αλλά να έχει ζωή αιώνια.

Για τον λόγο αυτό, όταν κάποιοι ρώτησαν τον Κύριο, **“Τι να κάμωμεν, διά να εργαζώμεθα τα έργα του Θεού;”**

Αυτός τους απάντησε,

“Τούτο είναι το έργον του Θεού, να πιστεύσητε εις τούτον, τον οποίον εκείνος απέστειλε”

(Ιωάννης, ς' : 28,29). Έτσι το πρώτο έργο που πρέπει να κάνει κάθε άνθρωπος για να ευαρεστήσει τον Θεό, είναι να πιστέψει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού που έγινε άνθρωπος, πέθανε αντί γι’ αυτόν πληρώνοντας για τις αμαρτίες του και αναστήθηκε για τη δικαίωσή του. Με βάση αυτό το έργο της πίστης , ο Πατέρας Θεός ‘γεννάει άνωθεν’ τον πιστό και τον κάνει παιδί Του (Ιωάννης, α' : 12,13). Όπως το άγριο δέντρο αρχίζει να μεταμορφώνεται σε ήμερο και να φέρει καλό καρπό, όταν στη βάση του κορμού του μπολιαστεί ένας μικρός κλάδος από το αντίστοιχο ήμερο δέντρο, έτσι και στο πιστό που

έχει ‘γεννηθεί άνωθεν’ αρχίζει να μορφώνεται ο Ιησούς Χριστός μέσα στον εσωτερικό του άνθρωπο με αποτέλεσμα τα αμαρτωλά στοιχεία του παλαιού ανθρώπου να φεύγουν και τη θέση τους να καταλαμβάνει ο καρπός του Αγίου Πνεύματος. Το ζητούμενο για κάθε πιστό που έχει ‘γεννηθεί άνωθεν’ είναι να μορφωθεί ο Χριστός μέσα του σε άνδρα τέλειο, ώστε να μη παραμένει πνευματικά νήπιο, κυματιζόμενο και περιφερόμενο με κάθε άνεμο της διδασκαλίας (Εφεσίους, δ΄: 13-16). Γι’ αυτό ο απόστολος Παύλος γράφει δια Πνεύματος Αγίου:

“Τεκνία μου, διά τους οποίους πάλιν είμαι εις ωδίνας, εωσού μορφωθή ο Χριστός εν υμίν·

(Γαλάτας, δ΄:19).

Για να γίνει αυτή η πνευματική μόρφωση πρέπει ο κάθε αναγεννημένος πιστός να δεχθεί την παιδεία του Κυρίου και να την υπομείνει έως τέλους. Στα πλαίσια αυτής της παιδείας, ο Ιησούς Χριστός μας καλεί να σηκώσουμε το δικό του ζυγό: **“Ελθετε προς με, πάντες οι κοπιώ ντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει. Άρατε τον ζυγόν μου εφ’ υμάς, και μάθετε απ’ εμού· διότι πρσος είμαι και ταπεινός την καρδίαν· και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εν ταις ψυχαίς υμών. Διότι ο ζυγός μου είναι καλός, και το φορτίον μου ελαφρόν”**

(Ματθαίος, ια΄:28-30). Δηλαδή ναι μεν αναπαύει τις ψυχές μας από το βάρος των αμαρτιών μας αλλά μας βάζει ένα ζυγό που περιέχει πειρασμούς, θλίψεις, δοκιμασίες και διωγμούς, ακόμα και από την οικείους μας. Διαβάζουμε σχετικά:

“Μη νομίζετε ότι ήλθον να βάλω ειρήνην επί την γήν· δεν ήλθον να βάλω ειρήνην, αλλά μάχαιραν. Διότι ήλθον να διαχωρίσω άνθρωπον κατά του πατρός αυτού, και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής, και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής. Και εχθροί του ανθρώπου που θέλουσιν είσθαι οι οικιακοί αυτού. Όστις αγαπά πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ, δεν είναι άξιος εμού· και όστις αγαπά υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ, δεν είναι άξιος εμού. Και όστις δεν λαμβάνει τον σταυρόν αυτού, και ακολουθεί οπίσω μου, δεν είναι άξιος εμού. Όστις εύρη την ζωήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν· και όστις απολέση την ζωήν αυτού δι’ εμέ, θέλει ευρεί αυτήν”

(Ματθαίος, ι΄:34-39).

Είναι εύκολα αυτά που μας λέει ο Κύριος; Σίγουρα όχι. Τότε θα πει κάποιος, πώς ο ζυγός του είναι καλός και το φορτίο του ελαφρό; Σε αυτό ερώτημα μας απαντά ο ίδιος ο Κύριος λέγοντας: **“Εγώ είμαι η άμπελος, σεις τα κλήματα· ο μένων εν εμοί, και εγώ εν αυτώ , ούτος φέρει καρπόν πολύν· διότι χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν”** (Ιωάννης, ιε΄:5) και επι πλέον υποσχόμενος δια του αποστόλου Παύλου:

“Πειρασμός δεν σας κατέλαβεν ειμή ανθρώπινος· πιστός όμως είναι ο Θεός, όστις δεν θέλει σας αφήσει να πειρασθήτε υπέρ την δύναμίν σας, αλλά μετά του πειρασμού θέλει κάμει και την έκβασιν, ώ στε να δύνασθε να υποφέρητε.”

(Α΄ Κορινθίους, ι΄:13). Άρα, μένοντας στον Ιησού Χριστό και Αυτός σε μας, μπορούμε να εκτελούμε τις εντολές Του. Αυτό προϋποθέτει από τη μεριά μας τη προθυμία μας και τη θέλησή μας να εργαστούμε τη σωτηρία που ο Κύριος μας χάρισε, διότι είναι γραμμένο,

“μετά φόβου και τρόμου εργάζεσθε την εαυτώ ν σωτηρίαν· διότι ο Θεός είναι ο ενεργώ ν εν υμίν και το θέλγειν και το ενεργείν κατά την ευδοκίαν αυτού”
(Φιλιππησίους, β΄: 6,7) .

Έτσι παράλληλα με την θέλησή μας να ενεργούμε κατά το θέλημα του Θεού πρέπει να συμβαδίζει και η πίστη μας στην αγάπη του Θεού, ώστε να δεχόμαστε αγόγγυστα όσες θλίψεις και στενοχώριες μπορούν να συμβούν, βαδίζοντας στην στενή και τεθλιμμένη οδό του Κυρίου. Πίστη στον Κύριο σημαίνει εμπιστοσύνη στον Κύριο, δηλαδή του εμπιστεύομαι τον εαυτό μου, τα υπάρχοντά μου, τις μέριμνές μου, την οικογένειά μου και γενικά όσα συμβαίνουν στη ζωή μου. Βέβαια **“η πίστης είναι εξ ακοής η δε ακοή δια του λόγου του Θεού”** (Ρωμαίους, ι΄:17), αλλά το ζητούμενο είναι να διατηρήσουμε την πίστη καθαρή έως τέλους και επί πλέον να την αυξήσουμε. Αυτό δεν είναι ένα εύκολο μάθημα στη ζωή μας, αλλά το μαθαίνουμε με τον καιρό ειδικά μέσα στις δοκιμασίες που είναι απαραίτητο να περάσουμε. Ο Αβραάμ όταν του ζήτησε ο Θεός να Του προσφέρει τον Ισαάκ θυσία, πίστεψε ότι ακόμα και μετά το θάνατο του παιδιού του ο Θεός μπορούσε να το αναστήσει: **«Δια πίστεως, ο Αβραάμ, ότε εδοκιμάζετο, προσέφερε τον Ισαάκ και τον μονογενή αυτού προσέφερεν εκείνος όστις ανεδέχθη τας επαγγελίας, προς τον οποίον ελαλήθη, “Ότι εν Ισαάκ θέλει κληθή εις σε σπέρμα” συλλογισθείς ότι ο Θεός δύναται και εκ νεκρώ ν να ανεγείρη εξ ων και έλαβεν αυτόν οπίσω παραβολικώς»** (Εβραίους, ια΄:17-19). Σκληρή δοκιμασία για έναν πατέρα, αλλά έδειξε εμπιστοσύνη στον Θεό και ευλογήθηκε: **«Ωμοσα εις εμαυτόν, λέγει Κύριος, ότι, επειδή έπραξας το πράγμα τούτο, και δεν ελυπήθης τον υιόν σου, τον μονογενή σου, ότι ευλογώ ν θέλω σε ευλογήσει, και πληθύνων θέλω πληθύνει το σπέρμα σου ως τα άστρα του ουρανού, και ως την άμμον την παρά το χείλος της θαλάσσης και το σπέρμα σου θέλει κυριεύσει τας πύλας των εχθρώ ν αυτού και εν τω σπέρματί σου θέλουσιν ευλογηθή πάντα τα έθνη της γής διότι υπήκουσας εις την φωνήν μου»** (Γένεσις, κβ΄:16-18).

Υπακοή στο θέλημα του Θεού, σημαίνει πίστη ότι ο Θεός θα ευλογήσει αυτόν που θα εκτελέσει το θέλημα Του. Ο χριστιανός που δεν έχει εμπιστοσύνη στον Θεό είναι ευάλωτος πνευματικά και μπορεί να παρεκκλίνει από το δρόμο του Θεού και να πέσει σε διάφορες αμαρτίες, όπως έκανε ο λαός Ισραήλ. Γι' αυτό είναι γραμμένο: **“ας φοβηθώ μεν λοιπόν μήποτε, ενώ μένει εις ημάς επαγγελία να εισέλθωμεν εις την κατάπαυσιν αυτού, φανή τις εξ υμών ότι υστερήθη αυτής. Διότι ημείς ευηγγελίσθημεν, καθώ ς και εκείνοι· αλλά δεν ωφέλησεν εκείνους ο λόγος τον οποίον ήκουσαν, επειδή δεν ήτο εις τους ακούσαντας ηνωμένος με την πίστιν”** (Εβραίους, δ΄:1-4). Όλοι μπορεί να χάσουμε για λίγο την πίστη μας κάτω από το βάρος μιας δοκιμασίας, όπως συνέβη στον Ιωάννη τον Βαπτιστή και στους μαθητές του Κυρίου. Ο Κύριος γνωρίζει ότι εκ φύσεως είμαστε αδύναμοι, γι' αυτό όπως και για τον απόστολο Πέτρο έτσι δέεται και για μας να μην εκλείψει η πίστη μας και αν για λίγο

απομακρυνθήκαμε να επιστρέψουμε στη συνέχεια στο Θεό. Πάντως σε κάθε περίπτωση καλό είναι να ζητάμε με πίστη γνωρίζοντας ότι:

“Χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν, πρέπει να πιστεύση, ότι είναι, και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν”

(Εβραίους, ια΄:6). Αμήν!